

[Dahlggaard.]

ger om de ydre økonomiske betingelser for 1973, som halvårsoversigten desuagtet forventer vil føre til underskud på den løbende betalingsbalance med 2 milliarder kr., lægger regeringen alligevel op til en udgiftspolitik, som mildest talt må karakteriseres som letsindig.

Jeg ved, at regeringen, som hr. Orla Møller allerede har gjort det, over for denne beskrivelse vil pege på den for tiden gunstige udvikling på betalingsbalancen. Man vil pege på, at kasseoverskuddet, der forventes på statens finansbudget i 1973-74, vil være af samme størrelsesorden som i år. Alligevel vil jeg sige til finansministeren og til økonomi- og budgetministeren og til de ministre, der i øvrigt har ansvaret for udformningen af regeringens økonomiske politik: jeg forstår ikke, I tør lukke øjnene for den udgifts-eksplosion, som i stadig hastigere tempo er under udvikling. Men det er netop, hvad hr. Orla Møller har gjort her i dag, altså lukket øjnene ved de udtalelser, han har fremsat.

Det radikale venstre er ikke træt af at drøfte spareproblemerne, og vi må nødvendigvis kæde spørgsmålet om statens udgifter sammen med hele det lovgivningskompleks, der er til behandling i dag, og som drejer sig om, hvordan statens indtægter skal tilvejebringes. Jeg var meget glad for, at også hr. Orla Møller finder det aldeles nødvendigt, at spareproblematikken og disse lovforslag skal behandles i sammenhæng. I det omfang, man er med til at tage ansvar for statens skatte- og afgiftspolitik, er man jo ifølge sagens natur også med til at tage ansvar for den finanspolitik, som skatte- og afgiftspolitikken er et led i. Derfor vil vi fra radikal side under det videre arbejde med lovforslagene prøve, om vi kan opnå sikkerhed for, at der sker besparelser i tilstrækkeligt omfang og sådan, at når man lægger sammen med de områder, hvor der sker udgiftsstigninger, så bliver det samlede resultat stadig væk besparelser.

Baggrunden for skattebuketten er bl. a. følgende: sygekassekontingentet og dagpengebidragene, der i praksis virker som en kopskat, altså opkræves med lige store krone- og ørebeløb pr. person uanset hans indtægt, falder bort. I stedet stiger de proportionale skatter til kommunen og til

dagpengefondens. For at aflaste indkomstskattesystemet ønsker regeringen derfor at foretage også en proportional nedsættelse af statsskatten og har her fundet løsningen i form af en nedsættelse af folkepensionsbidraget med 2 pct. af skalaindkomsterne. Provenutabet herved skal dækkes dels af nye afgifter og dels af besparelser, og dem har jeg altså allerede omtalt og skal ikke vende tilbage til. Hvis man nu sammentrækker forslagene: pointe og i denne forbindelse udelader alle mellemregninger, hvori kommuneskat og statsindkomstskat indgår, så er det, der sker, altså følgende: sygekassekontingenter og dagpengebidrag, der er kopskatte, altså i øjeblikket vender den tunge ende nedad, erstattes af afgifter på cigaretter, spiritus, benzin og motorkøretøjer og af en afgift på omsætning af fast ejendom. Hvordan ændres nu byrdefordelingen mellem indkomstgrupperne som følge heraf? Ja, det synes jeg ikke finansministeren trods sine mange interessante regneeksempler i sin fremsættelsestale giver noget svar på. Jeg går ud fra, vi kan få det belyst under forslagene behandling i udvalget. Vi vil her også fra radikal side prøve at få belyst, hvordan forslagene påvirker forholdet mellem beskæftningen af de aktive og de passive befolkningsgrupper. Jeg tror — det er en personlig opfattelse — at der sker en forskydning til fordel for uddannelsessøgende og pensionister, altså befolkningsgrupper, der i de seneste år har ligget i spidsen med hensyn til indkomststigninger, og at skatteomlægningen er til skade for de erhvervsaktive befolkningsgrupper, herunder såvel tjenestemænd og funktionærer som faglærte og ikke-faglærte arbejdere. Man må i den forbindelse erindre, at forhøjelsen af lønmodtagerfradraget, som der er stillet forslag om, jo først vil kunne mærkes i 1974, og til den tid ved vi egentlig ikke, hvordan det øvrige skattesystem ser ud. Det er et spørgsmål, som vi altså lægger vægt på at få belyst, for vi er enige med statsministeren, når han i en udtalelse i tv-avisen forleden dag sagde, at nu er skatterne efterhånden nået til det punkt, hvor man risikerer, at de modvirker arbejdslysten.

Lovforslag nr. 240 om ændring af kilde-skatteloven går ud på at forhøje lønmodtagerfradraget fra 1.500 kr. til 2.000 kr. Det oplyses i bemærkningerne til forslaget, at